

Arrest

nr. 243 372 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY
Rue Georges Attout 56
5004 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2020.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Kosovo opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Kosovo, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

4. Het algemeen verwijzen in het verzoekschrift naar de positie/situatie van vrouwen in Kosovo en naar artikels, gevoegd aan zijn verzoekschrift met vertalingen, omtrent o.a. problemen/moeilijkheden van burgers in Kosovo: “26.12.2019 - De huidige problemen van de burgers van Kosovo zijn het product van een systeemstoring”, “02.02.2018 - Burgers, hun rechten worden elke dag geschonden” en “Waarom vragen ze asiel aan? De zaak van Kosovo”, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met de religieuze problemen die zij en haar echtgenote hebben gekend waarbij zij verduidelijkt dat zij katholiek en haar echtgenote moslima is en dit door geen van de families wordt geaccepteerd. De verzoekende partij betoogt verder dat zij voor de medische problemen van haar dochter niet kan rekenen op de familiale solidariteit die eigenlijk nodig is. Zij wijst erop dat haar dochter veel zorg nodig heeft en zij geenszins steun kan vinden bij één van de families. De verzoekende partij voegt tot slot toe dat zij als koppel zwaar belaagd worden door de familie en dat zij de grens van het draagbare hebben bereikt.

4.1. De Raad stelt vast dat voormeld betoog betreffende de medische situatie van de dochter een nieuw middel, dan wel nieuwe argumentatie, vormt tegen de motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst in het onderdeel "1. UITEENZETTING VAN DE FEITEN" van het verzoekschrift dan wel naar de medische situatie, doch een middel of argumentatie hieromtrent wordt in het verzoekschrift niet ontwikkeld. De Raad wijst erop dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). *In casu* was de verzoekende partij in de mogelijkheid voormelde argumentatie in het verzoekschrift als middel te ontwikkelen. Ook gelet op de

rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde verweerder de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De Raad benadrukt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren en dat het betoog ter terechtzitting dit evenmin vermag te doen.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing omtrent de medische situatie op goede gronden wordt gemotiveerd als volgt. De verzoekende partij voert ter terechtzitting slechts een algemeen betoog zonder *in concreto* in te gaan op deze pertinente vaststellingen, laat staan dat zij valabele argumenten aanbrengt die hieraan afbreuk doen:

“Betreffende uw wens dat uw dochter en uw echtgenote voor hun fysieke en mentale problemen in België behandeld worden dient te worden vastgesteld dat jullie voor deze problemen uitgebreid toegang hadden tot de Kosovaarse gezondheidsdiensten. Vijf jaar lang werd uw dochter behandeld door de Kosovaarse artsen (CGVS, p. 18). Dat uw dochter voor haar heupproblemen in Kosovo niet geopereerd kon worden, was te wijten aan ‘technische’ redenen (CGVS, p. 18). Omdat deze operaties in Kosovo niet konden worden uitgevoerd, stonden de Kosovaarse autoriteiten in voor de financiering van de operaties in Kroatië (CGVS, p. 18). Dat de operaties in Kroatië uiteindelijk niet succesvol bleken te zijn en dat de Kroatische arts daarom westerse collega’s wenste te raadplegen (CGVS, p. 18-19; schriftelijke verklaring echtgenote, Franse vertaling, p. 6), doet aan uw toegang tot de gezondheidsdiensten in uw land en regio van herkomst geen afbreuk. Een eventueel kwaliteitsverschil tussen de Belgische gezondheidsinstellingen en deze uit de Balkan houdt overigens geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook voor de behandeling van uw dochters mentale problemen konden jullie in Kosovo terecht. Dit blijkt vooreerst uit het door u in november 2015 ondertekende contract met de organisatie ‘Autizmi Flet’. Hierin werd overeengekomen dat D. vijf keer per week één uur therapie zou volgen. Uit het rapport van psycholoog E. C. d.d. 6 november 2015 blijkt voorts dat deze, op vraag van haar logopedist, D. onderzocht en een verminderde mentale ontwikkeling vaststelde. Hij constateerde dat D. vermoedelijk lijdt aan een lichte vorm van het Syndroom van Asperger. De psycholoog verwees jullie door naar een pedagoog voor de verdere opvolging en behandeling. In maart 2016 werd er door een pedagoog verbonden aan REA, een centrum voor kinderen met een beperking, besloten dat twee studenten hun stage konden volgen in D.’s kleuterschool. Zij zouden instaan voor de ondersteuning van uw dochter. Bovendien werd D. in maart 2016 nogmaals onderzocht, ditmaal door een psycholoog verbonden aan SOS Kinderdorpen Kosovo. Hij stelde een psychomotorische beperking vast. Ook uw echtgenote werd in Kosovo gediagnosticeerd en gedurende twee jaar behandeld. In het ziekenhuis kreeg ze gesprekstherapie. Een psycholoog besprak met haar hoe ze met haar problemen moest omgaan. Ze werd er tevens erkend als zijnde mindervalide en kreeg hiervoor een invaliditeitsuitkering, zoals ook uit de beslissing van het Kosovaarse Ministerie van Werk en Sociale Zaken blijkt (CGVS, p. 23-25). Dat niemand jullie hielp of steunde, zoals uw echtgenote in haar verklaring optekende (schriftelijke verklaring echtgenote, Franse vertaling, p. 4-5), overtuigt, gelet op bovenstaande vaststellingen, dan ook niet. Gelet op bovenstaande bevindingen blijkt uit niets dat jullie bij terugkeer naar Kosovo niet opnieuw uitgebreid toegang zouden hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidsinstellingen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de Minister van Aisiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.” (eigen onderlijning).

4.2. Betreffende het betoog ter terechtzitting dat geen rekening werd gehouden met de religieuze problemen die de verzoekende partij en haar echtgenote hebben gekend waarbij zij verduidelijkt dat zij katholiek en haar echtgenote moslima is en dit door geen van de families wordt geaccepteerd, waarnaar zij verwijst in het onderdeel “1. UITEENZETTING VAN DE FEITEN” in haar verzoekschrift doch slechts summier aanhaalt in het kader van het aldaar ontwikkelde middel, kan vooreerst genoegzaam worden verwezen naar de volgende grond uit voormelde beschikking: “Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.” In de mate dat de verzoekende partij meent dat de in het verzoekschrift aangehaalde artikelen en teksten eveneens hun relevantie tonen in dit kader, vindt volgende grond van voormelde beschikking toepassing: “4. Het algemeen verwijzen in het verzoekschrift naar de positie/situatie van vrouwen in Kosovo en naar artikels, gevoegd aan zijn verzoekschrift met vertalingen, omtrent o.a. problemen/moeilijkheden van burgers in Kosovo:

“26.12.2019 - De huidige problemen van de burgers van Kosovo zijn het product van een systeemstoring”, “02.02.2018 - Burgers, hun rechten worden elke dag geschonden” en “Waarom vragen ze asiel aan? De zaak van Kosovo”, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).” (eigen onderlijning).

Daarnaast wijst de Raad op volgende pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing dienaangaande:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U verklaarde ernstige problemen te kennen met zowel uw familie als uw schoonfamilie. Zij waren immers niet akkoord met jullie huwelijk omdat u katholiek bent en uw echtgenote moslima. Echter, de loutere vaststelling dat uw familie en uw schoonfamilie jullie relatie niet aanvaardden, dat jullie door hen gediscrimineerd werden (waardoor jullie bijv. niet samen op een trouwfeest werden uitgenodigd) en dat jullie hierbij beledigd en vernederd werden is, hoe laakbaar en onaangenaam ook, onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers gewezen worden op verschillende elementen in jullie verklaringen die de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van uw familie en schoonfamilie relativeren. Zo dient er vooreerst benadrukt te worden dat, ondanks de voortdurende druk van de beide families om een punt te zetten achter jullie relatie, u en uw echtgenote er alsnog in slaagden om te huwen (CGVS, p. 27; schriftelijke verklaring echtgenote, Franse vertaling, p. 3). Voorts blijkt uit uw verklaringen en uit de gegevens in uw administratieve dossier dat u sinds uw huwelijk nog steeds contact houdt met uw (schoon)familie. Zo stuurde u verschillende keren ooms en tantes naar de verschillende partijen om te bemiddelen (CGVS, p. 22). Hoewel uw broer T. volgens u pogingen zou hebben ondernomen om u en uw echtgenote uit elkaar te halen door een man naar u toe te sturen die valselijk beweerde een ex van uw echtgenote te zijn (CGVS, p. 21-22), staat u heden in België nog steeds met T. in contact (CGVS, p. 6). Ook met uw broer M. staat u nog in contact (CGVS, p. 6), ofschoon u met al uw familieleden problemen zou (gehad) hebben (CGVS, p. 22). Bovendien blijkt uit uw activiteiten op uw facebookprofiel dat er sprake is van contact tussen enerzijds u en uw echtgenote en anderzijds uw (schoon)familie. Zo kreeg een door u op 31 januari 2019 geposte afbeelding likes van verschillende personen met de naam S. én S. Zo liketen I. S. en R. S. – uw echtgenote heeft broers met exact dezelfde naam (verklaring DVZ echtgenote, vraag 17) – deze post. Uw echtgenote vond op haar beurt in 2018 en 2019 verschillende foto's van R. en I. leuk. Verder blijkt uit uw verklaringen ook dat er nooit sprake is geweest van fysiek geweld (CGVS, p. 19). Het bleef steeds bij mondelinge bedreigingen die u desondanks weinig angst inboezemden (CGVS, p. 17). Bovendien, hoewel jullie verklaarden tegengewerkt te zijn geweest door jullie families in jullie zoektocht naar werk (schriftelijke verklaring echtgenote, Franse vertaling, p. 2 en 3), blijkt dat u als ober aan de slag kon (CGVS, p. 7 en 8) en bijgevolg toegang had tot de Kosovaarse arbeidsmarkt.

Bovenstaande vaststellingen relativeren danig de ernst van de door u beweerde houding van uw (schoon)familie jegens u en uw echtgenote en van de problemen die jullie met hen ondervonden.

Dat uw vrees ten aanzien van uw familie en schoonfamilie – u vreesde door hen zelfs vermoord te zullen worden (CGVS, p. 27) – ernstig gerelativeerd kan worden wordt bevestigd door uw houding. Zo verklaarde u sinds begin 2015 over een medisch visum voor Kroatië te beschikken (CGVS, p. 8, 9 en 11). In het kader van de behandeling van uw dochter in Zagreb reisde u gedurende meer dan vier jaar tientallen keren van Kosovo naar Kroatië (CGVS, p. 11). Ofschoon u reeds bij de aankondiging van uw huwelijk met H. met de dood bedreigd werd en u sindsdien regelmatig werd bedreigd – u beweerde zelfs schrik gehad te hebben om in Kosovo om een brood te gaan (CGVS, p. 27) –, keerde u telkens terug naar Kosovo (CGVS, p. 17 en 19). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u enkel naar Kroatië te gaan voor de behandeling van uw dochter en nergens anders terecht te kunnen dan in Kosovo (CGVS, p. 25), een uitleg die, gelet op de door u beweerde doodsb bedreigingen, niet weet te overtuigen. Het loutere feit dat u tientallen keren vanuit Kroatië naar Kosovo terugkeerde, zonder in deze EU-lidstaat om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw actuele vrees om bij een terugkeer naar Kosovo door uw familie dan wel uw schoonfamilie vermoord te worden. In het verlengde hiervan kan er gewezen worden op uw verklaringen dat, van zodra uw dochter zou genezen, u overweegt om meteen naar Kosovo terug te keren (CGVS, p. 26-27). Ook dit voornemen stemt niet meteen overeen met de ernst van uw beweerde vrees.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat, zelfs indien uw problemen met uw (schoon)familie (en/of de discriminerende samenleving, cf. schriftelijke verklaring echtgenote, Franse vertaling, p. 1) een zwaarwichtig karakter zouden hebben, u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. (...)" (eigen onderlijning).

4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij noch wat de medische situatie betreft, noch wat het gemengd religieus huwelijk en de daaruit voortvloeiende problematiek betreft, concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan voormelde motieven en gronden. De verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij haar relaas herhaalt en slechts globaal stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de religieuze problemen waarbij zij aangeeft dat zij katholiek is en haar echtgenote moslima, dat dit door geen van de families wordt geaccepteerd en zij door hen worden belaagd, en zij voorts verwijst naar de medische problematiek van haar dochter, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op voormelde pertinente motieven en gronden, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Door aan te voeren dat zij de grens van het draagbare hebben bereikt en geen beroep kunnen doen op familiale solidariteit en steun, kan de verzoekende partij dit niet ombuigen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat de gronden van voormelde beschikking betreft. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS